

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Horákem, advokátem se sídlem v Praze, Holečkova 9, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, 603 00 Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2003, č. j. 1291/37/9/03-SR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2005, č. j. 30 Ca 379/2003 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** právo na náhradu nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Česká zemědělská a potravinářská inspekce (podle pozdější právní úpravy Státní zemědělská a potravinářská inspekce, v dalším textu též jen „inspekce“), krajský inspektorát v Olomouci, zahájila přípisem ze dne 4. 7. 2002 správní řízení s žalobcem M. K. o uložení pokuty za vícečetná porušení zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, a pro porušení tehdy platného a účinného zákona č. 115/1995 Sb., o vinohradnictví a vinařství a

o změně některých souvisejících právních předpisů. Porušení zákona, např. podvržené dodací listy, vzorky nevyhovující požadavkům na jakost a zdravotní nezávadnost vína, neodpovídající obsah alkoholu, klamavé údaje o datu použitelnosti a obsahu nápoje, nesprávné označení výrobce, příměsi zakázaných a zdraví škodlivých syntetických barviv (azorubinu, brilantní černi BN, patentní modři V, tartazinu) v některých druzích prodávaneého vína, porušení dříve uložených zákazů prodeje vín a lihovin atp. (mnoho desítek jednotlivých zjištění), byla zjištěna při kontrolách a odběru vzorků provedených v provozovnách stěžovatele v březnu a dubnu 2002. Správní spis, který byl soudu předložen, obsahuje o těchto zjištěních detailní protokoly, protokoly o odběrech vzorků, protokoly o jejich zkouškách, posudky, doklady o nabytí zboží a další doklady. S výslednými protokoly byl seznámen zplnomocněný syn žalobce, který současně převzal jejich stejnopisy.

Na základě provedených kontrol uložil ředitel krajského inspektorátu rozhodnutím ze dne 15. 8. 2002 žalobci pokutu 500 000 Kč podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a ústřední ředitel inspekce svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2002 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Vytkl přitom nejasnosti týkající se objemu tří druhů vín, u nichž byly v rozhodnutí I. stupně nejasnosti. Současně upozornil na to, že na I. stupni řízení vycházel správní orgán z již neplatného právního předpisu (vyhlášky č. 298/1997 Sb.), který byl nahrazen novým (vyhláška č. 53/2002 Sb.). Tyto nedostatky uložil v dalším řízení odstranit.

V pokračujícím řízení novým rozhodnutím krajského inspektorátu ze dne 4. 6. 2003 byla žalobci uložena pokuta 300 000 Kč (s drobnými změnami v popisu deliktu). Odvolání žalobce (podané v jeho zastoupení advokátem) žalovaný ústřední inspektorát inspekce zamítl rozhodnutím ze dne 4. 9. 2003.

Toto rozhodnutí žalobce napadl u Krajského soudu v Brně žalobou a domáhal se jeho zrušení. Krajský soud tuto žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 11. 2005.

Včas podanou kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení tohoto rozsudku. Kasační stížnost, resp. její doplnění, které se stalo po výzvě soudu – ač obsáhlé – není obsažné. Námitky se koncentrují do dvou okruhů:

Stěžovatel namítá, že krajský soud se „odmítl vůbec zabývat okolnostmi, zda došlo ze strany stěžovatele k uvádění potravin do oběhu“ a dále jde o „naprosto nedostatečné přezkoumání námitky, stran rozhodnutí o výši sankce“. Tyto stížní námitky mají svůj – také jen rámcový - předobraz v žalobě, jíž stěžovatel vymezil okruh otázek, jimiž se krajský soud musel zabývat. V žalobě totiž stěžovatel vytýkal žalovanému, že „se celou věcí nezabýval a bez dalšího přejal skutková zjištění orgánu I. stupně, nezohlednil, že jsou zde konkrétní okolnosti, které mají zásadní význam pro právní posouzení, zejména pak v otázce zda ze strany žalobce došlo, či nedošlo k uvádění předmětných potravin do oběhu.“

S touto námitkou se ale krajský soud správně vypořádal, a to dostatečným a odpovídajícím způsobem. Poukázal na to, že ani v žalobě (a ani v odvolání ve správním řízení) neuplatnil stěžovatel nic konkrétního proti zjištěnému skutkovému či

aplikovanému právnímu stavu a formuloval své výhrady jen zcela obecně; krajský soud upozornil na to, že obsah spisu i obou správních rozhodnutí popisuje skutkovou situaci dostatečně. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ani kasační stížnost neuvádí nic konkrétního, nepolemizuje se zjištěnými fakty, nepopírá je, nevyvrací, ba ani je – kromě zcela obecných floskulí - nezpochybňuje. Správní spis se svými přílohami detailně popisuje a dokládá desítky zjištěných nedostatků (a právně je kvalifikuje), přičemž stěžovatel ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před soudem (ostatně ani v kasační stížnosti) nevyvrací ani nezpochybňuje ani jedinou zjištěnou skutečnost nebo její právní hodnocení. Za této situace ovšem musí Nejvyšší správní soud přestat na tom, že kasační námitka je natolik nekonkrétní, že nemůže rozsudkem krajského soudu otrást. Stěžovatel se mýlí, má-li za to, že uvedl-li takto nekonkrétní, bezobsažnou a pod konkrétní skutečnosti nesubsumovanou „námitku absence uvádění předmětných potravin do oběhu“ již v řízení správním ve svém odvolání, může z jejího údajného nevypořádání pro sebe vytěžit procesní úspěch; není tomu tak, a její opakování v této podobě nejen v řízení odvolacím, ale i v řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti má podobu jen procesně neúčinného apelu na vyšší instance.

Druhá kasační námitka míří pravděpodobně do výše uložené sankce, alespoň tak lze usoudit z vyjádření „...a dále se jedná o naprosto nedostatečné přezkoumání námitky, stran rozhodnutí o výši sankce, které dle názoru stěžovatele vybočuje ze zákonných mezí, kdy krajský soud v Brně pouze přejímá závěry žalovaného/účastníka řízení, aniž by hodnotil konkrétní kritéria, kdy např. z hlediska závažnosti soud konstatuje, že zde závažnost je, protože tak rozhodl žalovaný/účastník řízení.“ Blíže svou ideu stěžovatel nijak nerozvedl.

I v tomto případě se otázkou sankce krajský soud zabýval na základě ještě stručnější žalobní námitky tohoto znění: „Ve vztahu k právnímu posouzení žalobce konstatuje především nesprávné rozhodnutí stran výše sankce, které zcela zřejmě vybočuje ze zákonných mezí“. Stěžovatel má zřejmě za to, že takováto žalobní námitka představuje řádný žalobní bod [§ 71 odst. písm. d) s. ř. s.], na jehož základě se jí musí krajský soud zabývat. Tak tomu ale není. Nebyly tu uvedeny žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se první soud touto námitkou musel zabývat; o řádný žalobní bod tu nejde, a výtka krajskému soudu je činěna neprávem. Nicméně krajský soud se i této žalobní námitce věnoval, vyložil, že sankce tu byla uložena správně podle nejprísněji trestného ustanovení (šlo o souběh deliktů), připomenul, že již správní orgán I. stupně podrobně vyložil, k čemu přihlédl při výměře sankce, a míra závažnosti byla znovu hodnocena i v rozhodnutí odvolacím. Krajský soud tedy nepostupoval vadně, pokud k obecné námitce také zhodnotil obecná kritéria, a nenalezl-li nezákonnost, hodnotil námitku jako nedůvodnou.

Dodat je možno jen tolik, že i kdyby námitka týkající se výše sankce a jejích zákonných mezí byla v kasační stížnosti konkretizována (což se nestalo), nemohl by na ni Nejvyšší správní soud ani potom vejít a vytknout nedostatečný přezkum krajskému soudu, protože – jak uvedeno – námitka týkající se sankce v řízení u krajského soudu neměla ani kvalitu řádného žalobního bodu.

Ostatní námitky kasační stížnosti pak toliko více či méně přesně citují nebo parafrázuji zákonné texty bez jakéhokoli vztahu ke skutkovým či právním okolnostem

případu; nejde o stížní námitky a Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval; kasační stížnost pak jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 s. ř. s.: stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2008

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu